

Meddig lesz Nagy-színház?

(Folytatás az 1. oldalról.)

előbbi kinevezése, olyan művész személyében, aki szegedi munkáját állandónak tekinti, felelősséget vállal a tagozat tevékenységének egészéért, aki vezetői jogait az azokkal járó kötelezettségekkel együtt gyakorolja. A színház igazgatója most maradjon a helyén. Hibái kiküszöbölésével tegyen rendet a színházban, Határozottan, döntésképesen, vezető munkatársaival konzultálva, az események, ügyek által megkövetelt dinamizmussal végezze munkáját. Minden körülmények között tartsa meg a színház egésze érdekeit képviselő objektivitását. Hibái ellenére munkajogi fegyelmi vétséget nem követett el. Felváltása azonban a színház teljes széthullásához vezetne, két vezetői státusban egyszerre bekövetkező változást az intézmény nem bírta ki.

Ebben a szellemben döntött úgy a végrehajtó bizottság, hogy a főrendezői poszt betöltésére kiírt pályázatot — a hirdetések megjelenésének eltérő időpontjai miatt — február 5-én lezártnak tekinti, s február közepéig kinevezi a főrendezőt. (Eddig két pályázat futott be.) A vezető színházi munkatársak javaslatát tiszteletben tartva Nagy László igazgatót most nem mentették fel beosztásából, hanem a színháziak véleményezik majd a főrendező kinevezése után: meddig lássa el igazgatói feladatait. (Nyolc igen, két ellenző és egy tartózkodó szavazat szentesítette e döntést). Nagy László egyébként a jövő évi operaturnét előkészítendő, külföldön van, ezért telefaxon küldött levelében tájékoztatta a vb-t, hogy ha az ő igazgatóságával a színházi helyzet nem oldható meg, kész lenne felmentését

P. K.

Szuperlektor kell?

Most, hogy győzött a román forradalom, hogy lényeges változás látszik körülalazódni a román és a magyar nép eddig nem éppen zökkenőmentes kapcsolatában, nagy tapintattal, hozzáértéssel kell véleményét alkotnunk, leírunk minden szót, mert ellenkező esetben mindkét fél részéről egy új gyanakvás, egy új bizalmatlanság fogalmazódhat meg.

Messzemenően egyetérték Pataki Sándor „magánvéleményével” (DM 1990. jan. 21. „Feltámadás”). Mondandójának egyik megállapítását szeretném azonban jobban kibontani: „A román művészek nevének írásával nem foglalkozom, nyilvánvaló, a szerzők a nagy igyekezetben elfelejtettek rákérdezni a nyelv ismerőjére.” Igen, nyilvánvaló, hogy azt a szórólapot nem nézte meg a „nyelv ismerője”, de ugyancsak így járt el a Népszabadság az 1990. január 9. számában, amikor is a „Korruptió a román futballban” című cikkében a 75-szörös volt román válogatott labdarúgó nevét CORNEA DINU-nak írta. Cornea-ról hallottunk a forradalmat megelőző időkből is és tudjuk, hogy ő Doina és nő; de Dinu férfi és a keresztnéve helyesen CORNEL.

A többi névelírási példáimat fel sem sorolom — mint a viccen — viszont szeretném még egy vetületét felvillantani: hazai állapottainknak, mégpedig azt, hogy mennyire ismeri a magyar állampolgár — tisztelet a kivételnek; én is fel tud-

tudomásul venni. Ez, mint már írtuk, nem következett be.

Következett viszont egy másik javaslat. Azt Tóth Károly tanácsostag nevével aláírtan, beadványként terjesztették volna a végrehajtó bizottság elé, ám Tóth Károly az utolsó pillanatban visszavonta. (A vb-tagokhoz tehát nem, a Csongrád Megyei Hírlap szerkesztőségébe azonban eljutott — a lap tegnap közölte is). E beadvány új művészeti modelt, intendatúrát vázol fel. Idézzük: „A modell lényegében egyetlen költségvetési intézményt feltételez. Ezen belül önálló költséghelyként működtetett (így tényleges anyagi lehetőségeit ismerő) művészeti egységeket — próza, opera, balett, szimfonikusok, szabadtéri fesztivál — valamint egységes, ezeket kiszolgáló, közös gazdasági, műszaki bázist, közönségszervezést tartalmaz.”

E felvázolás lényegére, egyes elemeire, szerkezetére, hatásaira, működésére kíváncsian, a végrehajtó bizottságnak kapóra jött, hogy ülésén ott volt a főszerkesztő-szabadtéri igazgató, az intendatúraötlet szellemi atyja, **Nikolényi István**. Így mindjárt megbízást kapott a koncepció kidolgozására és — saját kérésére — a **javaslatban egyesíteni tervezett intézmények közti közvetítésre**. Arra az érvére, hogy az intendatúra gondolata egyébként nem mai keletű (már Vaszy idején is szó volt róla, s tán van is kidolgozott javaslat egy asztalfiókban), az ügyvezető elnök, **Müller József** így reagált: azért nem foglalkozott e gondolattal eddig komolyan senki, mert **mind a három intézmény tiltakozott ellene**. Kérdés, az április 15-i határidővel benyújtandó régi-új koncepció milyen fogadtatásra talál újfent.

Holt szezón a fuvarfronton

Három vagy négy fuvarom volt egész januárban — panaszkodik egy tehertaxis —, napokat ácsorgunk Rókuson, a tüzép előtt. Nincs vásárló, nincs fuvar! Néha tizen, tizenötön is összeverődünk. Tudom, a január holt szezón, de ennyire még sosem volt az. Pénzbe kerül az állás is, ráadásul ott vannak a nepperek. Jöjjön ki, és nézze meg!

Január végi délelőtt indulok a tüzép-re, s már megszűröl keresem azt a tizenegynéhány autót, amelyről hallottam. A lovas kocikkal együtt ez körülbelül meg is volna. A telep kerítése és a parkoló teherautók között beszélgető csoportot már több száz méterről észreveszem. Ők is látják a néptelen járdán közeledőt. Középen megmozdul valaki, és komótosan kiballag a csoport szélére. Újra feláll valaki — megmozgatja gémberedett tagjait —, ő sem a körtöltés felé indul. Olyan „hátsó pár előre fuss” játék az egész, számomra ismeretlen szabályokkal.

— Egyébként hány mázsá cementet tud kirakni egy nap alatt a markosabb munkás?

— Ha nem szakadtak a zsákok, úgy ötszáz mázsát.

Hanyatt fekve — százezer

Azért rakodó tehertaxissal is lehet találkozni a tüzép-en. Egy darus IFA éppen indulni készül, a sofőr azonban leállítja a motort. Nem is nagyon kell kérdezni.

— A 7 forint 20 filléres — „szóló” IFA-ra érvényes — kilométer-költségátalányt 1984-ben állapították meg. Azóta jócskán emelkedett az üzemanyag, a gumi és az alkatrész ára, de az autót sem javítják olcsóbban.

— Az adóhivatal meg azt mondja, hogy a magas átalányból sokat meg lehet takarítani, ugyanakkor meg lehetőségen alacsony jövedelmeket vallanak be a tehertaxisok.

— Arról mindenki elfeledkezik, hogy egy pótos, darus szerelvény félmillió forint. Ha ezt a bankba tenném és hanyatt feküdnék, akkor is lenne százezer forintom. Ehelyett van bruttó egymillió bevételem, s lesz belőle az év végére 150 ezer tisztán.

— Mennyit fizet az ügyfél egy kilométerért?

— En leg többször a tüzépnek szállítok, és 10 forintot számlázok egy kilométerre.

— Azt hiszem, ennek soha sem örültek a strandolók.

— Mi mindig a tetejét szedtük, focizni is lehetett utánunk. Most meg nagy gé-

— És, most mi történt?

— Eladtam a vízművek a homokot egy maszernak. Azelőtt 36 forint volt egy köbméter, nyáron már 70-et kellett érte fizetni. Az apám, a nagyapám is onnan hordta a homokot a fogadalmi templom építkezésére.

— Azt hiszem, ennek soha sem örültek a strandolók.

— Mi mindig a tetejét szedtük, focizni is lehetett utánunk. Most meg nagy gé-

Hátulsó pár előre fuss!

Nagy László felvételei

több mint száz éve ülnek a pekkal bányásszák, mely gödröket hagyva maguk mögött. Volt is néhány lábtorés a nyáron, úgy tudom, idén már nem adják ki a területet.

A maszek tüzépest telefonon kerestem, de csak a helyettesét értem el. Hangsúlyozta, hogy ők csak bizonyos homokmennyiséget vettek meg a vízművektől, s azt már el is hordták. Szerintük a fuvarosoknak az a legnagyobb bajuk, hogy a korábbiaknál ellenőrzöttebb keretek között hordhatják a homokot.

— Megéri ez egyáltalán? Mennyibe kerül ma egy ló?

— Egy rendes muraközi ára 80—130 ezer forint között van. Olcsóbban nem adják, vágóba is lehet kapni kilójáért 110 forintot. Az én Csenedsem is nyom vagy nyolc mázsát.

— Mikor ment legjobban a fuvarosoknak?

— Hát úgy '62—'67 között. De igazából '80-ig nem panaszkodhattunk. Volt úgy, hogy egy hónapig is a kettes téglagyár előtt aludtunk.

A „lajos” és a homok

— Mostanában ráérnek hazamenni...

— Akkor sem mindig alszunk nyugodtan. Tudja mit? Írja meg, hogy mit csináltak a lapossal. Több mint negyven éve hordjuk onnan a homokot. Volt az a terület már a tanácsé, a vízügyé, mindenkié. Egyik gazdával sem volt eddig bajunk.

— És, most mi történt?

— Eladtam a vízművek a homokot egy maszernak. Azelőtt 36 forint volt egy köbméter, nyáron már 70-et kellett érte fizetni. Az apám, a nagyapám is onnan hordta a homokot a fogadalmi templom építkezésére.

— Azt hiszem, ennek soha sem örültek a strandolók.

— Mi mindig a tetejét szedtük, focizni is lehetett utánunk. Most meg nagy gé-

Kovács András